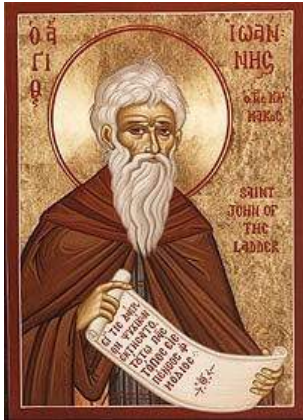

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

SFÂNTUL IOAN SCARARUL

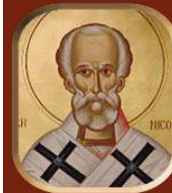

Sfântul Ioan Scărarul s-a născut în jurul anului 579 și a adormit întru Domnul în anul 649. A intrat în mănăstirea din muntele Sinai la vârsta de 16 ani. Până la acea vârstă dobândise o pregătire solidă în toate științele acelei vremi, fapt care ar indica proveniența sa dintr-o familie înstărită. Aleasa sa pregătire în științele vremii i-a adus numele de Ioan Scolasticul, iar viețuirea în Muntele Sinai, numele de Ioan Sinaitul. Acum însă este cunoscut sub numele de Ioan Scărarul, datorită cărții Scara dumnezeiescului urcuș, pe care a scris-o la sfârșitul vieții sale. În mănăstire l-a avut ca povățuitor pe Cuviosul Martirie, vreme de 19 ani. După moartea acestuia, Sfântul Ioan s-a retras într-un loc izolat, numit Thola, la 5 mile de mănăstire, unde a viețuit în liniște vreme de 40 de ani. Spre sfârșitul vieții a fost rugat de monahi să primească a fi egumen al Mănăstirii Sinai. În timpul cât conducea pe monahi pe calea desăvârșirii, a alcătuit scrierea Scara, la rugămintea egumenului Ioan al Mănăstirii Rait, aflată la 60 de mile de Mănăstirea Sinai. "Scara dumnezeiescului urcuș" este alcătuită din 30 de "Trepte" (capitole) și se află și în volumul IX din Filocalia românească. Pomenirea sa se face la 30 martie.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 11 - 17 APRILIE

Miercuri 13 aprilie: **DENIA CANONULUI MARE** ..... 6.30 PM
Vineri 15 aprilie: **DENIA ACATISTULUI BUNEI VESTIRI** ..... 6.30 PM
Sâmbătă 16 aprilie: **Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas** ..... 8.30 AM
Vecernie ..... 6.30 PM
Duminică 17 aprilie: **DUMINICA SFINTEI MARIA EGIPTEANCA**
Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

IUBITI CREDINCIOȘI,

Cu bucurie vă anunțăm că la Denia Acatistului Bunei-Vestiri de vineri, 15 aprilie 2016, va fi prezent în mijlocul nostru IPS Arhiepiscop NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A PATRA DIN POST

În vremea aceea a venit un om la Iisus, zicându-i: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și, oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Atunci Iisus, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Dar duhul, văzându-L pe Iisus, îndată l-a zguduit pe copil, iar acesta căzând la pământ, se tăvălea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl copilului: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: Din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc, și în apă ca să-l piardă. Dar, dacă poți să faci ceva, ajută-ne, fiindu-ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: Dacă poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată, strigând, tatăl copilului a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele! Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și răcnind, și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, iar el s-a sculat în picioare. După ce a intrat Iisus în casă, ucenicii Lui l-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de diavoli cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, iar după ce-L vor omorî, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-l întrebe. (Marcu 9, 17-32)

PACATUL SI METANOIA

Este absolut necesar sa incepem de la a lamuri ce intelegem atunci cand spunem „pacat” si metanoia, pentru ca de la acest punct vom putea inainta spre esenta temei de care ne preocupam; iar acest lucru este necesar pentru ca astazi domnesc multe idei ciudate si neortodoxe despre tema pacatului si a metanoiei. Potrivit conceptiilor filosofice, pacatul este esecul omului de a se pune in legatura cu arhetipurile, cu Ideile lui Platon. In gandirea filosofica, destinatia omului este pe de-o parte, hedonismul, iar pe de alta, fericirea. In conformitate cu ideile hedonismului, placerile sunt inevitabile si au scopul de a-l scapa pe om de insistentele nevoi de ordin inferior. Potrivit eudemonismului, placerea este o stare amagitoare care il satisface doar aparent pe om, pentru ca toate cele materiale sunt schimbatoare. Din acest motiv, in filosofia eudemonismului, eliberarea omului consta in orientarea acestuia catre cele neschimbatoare, care sunt arhetipurile. In acest sens, caderea de la arhetipuri este pacat si, prin urmare, indepartarea omului de timp si de materie, precum si cunoasterea arhetipurilor, dar si apatheia (nepatimirea) si nemiscarea ce vine prin dobandirea lucrurilor celor neschimbatoare, reprezinta lucrarea prin care se realizeaza eliberarea, iar aceasta poate fi izbutita prin metanoia. In acord cu conceptia legalista, pacatul este doar incalcarea unei porunci a lui Dumnezeu si, in consecinta, metanoia este iertarea acestei incalcar. Desigur, potrivit relatarii biblice din Cartea Facerii odata cu pacatul se produce incalcarea unei porunci, dar aceasta incalcare este explicata de Sfintii Parinti ai Bisericii diferit fata de perspectiva legalista. In acest sens, potrivit Sfantului Maxim Marturisitorul, legea lui Dumnezeu posedata in launtrul ei harul dumnezeiesc. In cazul de fata, atunci cand vorbim despre conceptia legalista a pacatului, intelegem in principal acea opinie conform careia, relatia noastra cu Dumnezeu este perceputa in mod juridic. Asadar, constientizam faptul ca Dumnezeu este manios si furios din cauza incalcarii poruncii Lui si din acest motiv este nevoie de impacarea dreptatii dumnezeiesti. Aceasta nu este in nici un caz o atitudine ortodoxa. Desigur, trebuie sa observam ca exista locuri in Sfanta Scriptura in care se vorbeste despre mania lui Dumnezeu, dar si aceasta trebuie s-o vedem din interiorul erminiei si perspectivei patristice asupra Scripturii. Astfel, potrivit conceptiei legaliste, pacatul este incalcarea unei porunci, iar pocainta este iertarea si impacarea dreptatii dumnezeiesti si a maniei lui Dumnezeu. In concordanta cu conceptia etica, si as putea adauga chiar religioasa, pacatul inseamna anumite actiuni de suprafata, referitoare doar la manifestari „grosiere” exterioare, care se produc fie intr-un plan etic, in sensul restrans al cuvantului, fie intr-un plan interpersonal. Astfel se explica cum, de cele mai multe ori, simtim pacatul doar atunci cand cadem intr-o greseala trupeasca exterioara, inasa nu-l simtim atunci cand se produce in planul interior. Iar aceasta situatie se reflecta si in conceptia etica a metanoiei. In acord cu aceasta conceptie, metanoia este doar purificarea trupului si din acest motiv, atunci cand nu avem pacate trupesti nu simtim nevoia pocaintei.

In acord cu conceptia psihologica, pacatul este o vinovatie personala, care se afla in legatura cu tulburarea echilibrului nostru psihologic si, in mod firesc, in restaurarea acestei vinovatii, pocainta joaca un rol important. Nu putem nega, desigur, rezultatele vinovatiei psihologice, dar trebuie sa constientizam ca aceasta vinovatie psihologica, atunci cand ramane doar ca vinovatie negativa, sau cand incercam s-o depasim doar prin mijloace omenesti, creeaza multe anomalii. Caderea omului are si consecinte psihologice, adica ea s-a reflectat si in universul psihic al omului, inasa vindecarea de aceasta vinovatie trebuie integrata in cadrul intregului proces terapeutic al Bisericii. Daca vinovatia nu este integrata in cadrul procesului terapeutic al Bisericii, atunci aceasta nu poate fi abordata dintr-o perspectiva ortodoxa. Dupa ce am vazut conceptia filosofica, legalista, etica, sociologica si psihologica despre pacat, trebuie sa urmarim, in continuare si conceptia teologica despre pacat si, prin extensie, despre metanoia. Ma voi limita in principal la invataturile Sfantului Simeon Noul Teolog si ale Sfantului Grigorie Palama. Dintru inceput, trebuie sa relatez un pasaj clasic din scrierile Sfantului Vasile cel Mare, care caracterizeaza pacatul ca alienare a omului. Diferiti sociologi reformatori au folosit termenul de alienare cu semnificatii

sociologice. Insa, Sfantul Vasile cel Mare (330-379) a vorbit primul despre alienarea (instrainarea) omului. Vorbind despre pacat el il caracterizeaza ca fiind „scadere a celor bune, instrainare de Dumnezeu, amestecare a randuieilor, rasturnare a tuturor celor ce se afla in armonie cu viata cea adevarata”. Intr-un alt loc, vorbind despre absenta iubirii de Dumnezeu, care constituie pacatul, o numeste, de asemenea, alienare. El scrie in acest sens: „Caci instrainarea de Dumnezeu si departarea de El, este mai greu de suportat decat chinurile gheenei si, pentru cel ce patimeste aceasta, este mai apasatoare decat lipsa luminii soarelui pentru vedere, chiar daca acest lucru nu aduce unei fapturi durere sau neputinta de a trai”. Pacatul il duce pe om la o lipsire de Dumnezeu, asa cum pentru ochi, lipsirea de lumina este produsa de intuneric. In acest fel, potrivit Sfantului Vasile cel Mare, pacatul este lipsirea de Dumnezeu, iar in realitate, asa cum vom vedea mai departe, el este intunecarea mintii. Aceasta intunecare produsa de pacat este subliniata si de Sfantul Simeon Noul Teolog. El scrie: „Acum inasa suntem atat de stapaniti de patimi, si am ajuns intr-o asemenea intunecare si nestiinta, incat nu mai simtim nici macar lucrurile in care ne aflam si nu mai cunoastem nici macar ca faptuim cele rele”. Prin urmare, potrivit Sfantului Simeon, pacatul este intunecare si necunoastere a lui Dumnezeu, iar aceasta are drept consecinta necunoasterea noastra de sine. In aceasta intunecare consta necuratia omului. Doar si numai din aceasta cauza pacatul il face pe om sa cada din curatia sa duhovniceasca. „Iar cel ce se lasa dus in chip constient spre un pacat oarecare cade cu totul din curatie”. Si el aduce ca exemplu un pahar de apa care se infecteaza in intregime din cauza unei singure picaturi de murdarie. Sfantul Simeon merge mai departe in analiza sa si accentueaza faptul ca pacatul este, in realitate, cadere din slava lui Dumnezeu si pierdere a demnitatii ceresti. Viata fireasca a omului este sa imbrace vesmantul care este stralucirea Sfantului Duh; sa ramanem in Dumnezeu si Dumnezeu in noi, sa fim dumnezei dupa har si copii ai lui Dumnezeu si sa fim insemnati in lumina cunoasterii lui Dumnezeu. Astfel, a nu pacatui nu este „lucrarea legii, ci pazirea nealterata a chipului si demnitatii ceresti”. Prin acestea se intelege ca pacatul este de fapt caderea din comunitatea si unitatea cu Dumnezeu. Din aceeaasi perspectiva priveste lucrurile si Sfantul Grigorie Palama. Vorbind despre pacatul lui Adam si, desigur, despre orice pacat – care inseamna repetarea pacatului lui Adam – el scrie ca „pacatul este lipsirea persoanei omenesti de cuvantul lui Dumnezeu, si apoi de relatia cu soborul ingerilor si cu viata vesnica”. Si scriind aceste lucruri el spune: „Cine nu se va tangui, constient fiind de lipsa acestora?”. Prin urmare, pacatul este lipsirea de viata vesnica, adica lipsirea de harul necreat al lui Dumnezeu. Insa, aceasta lipsire nu este una abstracta, ci boala organului cunoscator al omului care este mintea (nous). Din acest motiv, Sfantul Grigorie Palama vorbeste despre abaterea mintii de la Dumnezeu, in realitate despre intunecarea mintii.

„Mintea cazuta de la Dumnezeu devine sau demonica, sau animalica”. Si, desigur, subliniaza faptul ca mintea omului „a fost creata de Dumnezeu imparat si stapanitor al patimilor, atunci cand, rapita fiind ea de Acesta, este trasa de la lucrarile cele nefiresti si de la faptele cele necuvenite”. Observand pacatul din aceasta perspectiva, putem intelege ce este metanoia (pocainta). De vreme ce pacatul este intunecarea mintii si lipsirea de slava dumnezeiasca, metanoia este luminarea mintii si intoarcerea la slava originara. Sfantul Simeon Noul Teolog ne spune ca „metanoia este usa care ne scoate din intuneric si ne introduce in lumina. Iar Sfantul Grigorie Palama, referindu-se aceasta stare, spune ca metanoia este intoarcerea la slava cea dintai si prin urmare, vindecarea omului. El scrie: „Nascandu-se metanoia in suflet, ne intoarcem mintea de la obisnuinta vicleana si de la cunostinta cea iubitoare de pacat... vindecand rautatea noastra, iar nu lasandu-ne omorati de rautate”.

Prin urmare, pacatul nu este caderea din lumea ideilor, pierderea arhetipurilor, ci intunecarea mintii, prin care omul pierde comuniunea si unitatea cu Dumnezeu. Iar atunci cand, in scrierile Sfintilor Parinti, intalnim o terminologie legalista, etica, sociologica si psihologica, aceasta este, de fapt, o extindere a conceptiei teologice, intrucat, cu adevarat, atunci cand se intuneca mintea, acest lucru are consecinte si in domeniul psihologic, sociologic si etc.

Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafaktos